

řimsy nebylo vůbec zevně znatelné ani nemohlo býti předvídáno. Jestliže pak nižší soudy došly k úsudku, že se žalované podařil důkaz, že užila veškeré péče potřebné k odvrácení nebezpečí, posoudily věc správně.

Čís. 16202.

Poměr dřívějšího rozsudku vydaného ve sporu o rozvod, skončeného zamítnutím žaloby, k později zahájenému sporu o rozlukou manželství.

Byla-li žaloba manželova na rozvod manželství z výhradné viny manželčiny pravoplatně zamítnuta, mohl by se manžel domáhati rozluky jen tehda, kdyby dokázal, že po vydání rozvodového rozsudku nastaly skutečnosti, jež by byly buď samy, nebo ve spojení s dřívějšími skutečnostmi způsobily prokázati manželčinu vinu na tom, že manželské společenství nebylo obnoveno.

(Rozh. ze dne 16. června 1937, Rv I 1283/37.)

Srv. rozh. č. 4686 Sb. n. s.

Soud první stolice vyhověl žalobě manžela o rozlukou manželství sporných stran jednak pro zlé nakládání (§ 13 e) rozl. zák.), jednak pro hluboký rozvrat manželství (§ 13 h) rozl. zák.), a to z viny obou manželů. Odvolací soud na odvolání žalované žalobu zamítl. Důvody: Odvolání jest v právu. Již ve zrušovacím usnesení ze dne 15. září 1933 bylo prvému soudu vytčeno jako vadnost, že nedbal předcházejícího provedeného sporu o rozvod manželství (zn. sp. Ck IIa 437/27 prvního soudu), poněvadž bez jeho znalosti schází podklad pro posouzení, není-li snad na žalobci převážná vina na hlubokém rozvratu manželství, a zda snad urážlivé výstupy žalované nejsou jen důsledky jím způsobeného rozvratu. Prvý soud provedl důkaz řečenými spisy, avšak zjistil z nich pouze, že žalobce tehdy se žalobou na rozvod nepochodil, jinak si však výsledku dotčeného rozvodového sporu očividně vůbec nevšímal. Jenom tak totiž lze vysvětliti, že přehlíží, že to hlavní, z čeho jest žalovaná i v nynějším sporu o rozlukou obviňována, bylo už předmětem sporu o rozvod a tam také o tom pravoplatně rozhodnuto, takže v těch směrech, třebaže se nyní žaluje o rozlukou, jde o rozepři rozsouzenou, na jejímž výsledku nelze (bez obnovy) nic měniti. Jestliže tedy procesní soud, opřev se o důkazy, které se vztahují na dobu před rozchodem sporných stran, dospěl k závěru, že žalovaná tehdy žalobce opětovně bezdůvodně urážela resp. jej k nadávkám vyprovokovala, s ním zle nakládala a jemu vyhrožovala a že tím a svým způsobem života převážně způsobila hluboký manželký rozvrat, ocitá se v nemožném rozporu s naprosto opačnými rozsudky vydanými ve výše uvedeném sporu rozvodovém, kde všemi třemi stolicemi soudními bylo vysloveno a zdůrazněno, že zjištěné urážky žalované (slovní i skutkové) jsou omluveny zklamáním, kterého se žalované dostalo v manželství, že nešlo u ní o snahu snižovati manžela, že příčinou hádek byl on sám,

a že proto nelze v urážlivých činech a v chování žalované spatřovati důvod k rozvodu, že žaloba není odůvodněna ani námitkou nehospo­dárnosti žalované, že nemůže býti dávana žalované vina — alespoň ne taková, aby byla důvodem k rozvodu — na tom, že se jí nepodařila vý­chova dětí, a že z celého stavu věci je patrné, že na nastalém hlubokém rozvratu manželství je převážně vinen žalobce. Prvý soud tedy zásadně pochybil, když nedbaje předpisu § 240, posl. odst., c. ř. s., znovu to, co se stalo před rozchodem sporných stran a co bylo už předmětem předcházejícího sporu rozvodového, přetřásal a pak rozhodl docela opačně; zavinil tak, že byly o týchž sporných otázkách vydány roz­sudky sobě odporující, a to je nepřijatelné. Na tom nemůže nic změnit to, že v podrobnostech přibyly k tomu, co vyšlo najevo ve sporu mi­nulém, ještě také některé skutečnosti nové, neboť i ty mají význam toliko v rámci buď rozlukového důvodu opětovných urážek, anebo hlu­bokého manželského rozvratu, a ty důvody byly již rozsudkem o roz­vodu jednou pro vždy vyřízeny. Jedinou otázkou tedy jest, zda se snad žalovaná neprovinila ještě něčím dalším po skončení sporu rozvodového tak, aby to mohlo býti důvodem rozluky. Po té stránce však zjištěné skutečnosti nepostačují k tomu, aby žalobě bylo vyhověno. Když se totiž uváží to, co všechno bylo zjištěno ze života sporných stran z doby před jejich rozchodem a před skončením jejich sporu o rozvod, jest míti za to, že nové nadávky a urážky žalobce žalovanou nejsou zřejmě zase ničím jiným než reakcí na žalobcovo chování, zejména na jeho poměr s Annou Š., že tudíž zase nejsou rozlukovým důvodem podle § 13, lit. e) rozluk. zák., a že ostatní zjištěné skutečnosti, nezakládající samo­statného rozlukového důvodu, mohly by míti význam jenom v rámci hlubokého manželského rozvratu. Ty však v souzené věci nemohou býti důvodem rozluky, když byl hluboký rozvrat v manželství sporných stran dokonán již dávno před nimi z příčin jiných. Proto není tu vůbec nic, pro co by bylo možno vyhověti žalobě o rozlukou manželství z viny ža­lované, a když se tedy ta k žalobě nepřipojila a navrhla výslovně její zamítnutí, bylo na rozlukou manželství sporných stran uznáno neprávem.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

V souzené věci jde především o poměr dřívějšího sporu o rozvod manželství od stolu a lože k nynějšímu sporu rozlukovému. Rozsudkem krajského soudu v Ch. ze dne 7. února 1928, č. j. Ck IIa 427/27-21, který byl potvrzen rozsudkem vrchního soudu v P. ze dne 2. října 1928, č. j. Co V 216/28-30, a nejvyššího soudu ze dne 24. května 1929, č. j. Rv I 1833/28-1, byla zamítnuta žaloba o rozvod z výhradné viny žalované. Dotčeným rozsudkem, jehož správnost nemůže býti již pře­zkoumávána (§ 411 c. ř. s.), bylo zjištěno, že příčinou manželských hádek byl žalobce, který přesto, že byl pohlavně nemocen, chodil do hostince a flámoval, napadal ženu, nadával jí, dopouštěl se výstřed­ností při obcování a bezdůvodným opuštěním společné domácnosti způ-

sobil hluboký rozvrat manželství. Nadávky a řeči žalované byly vysvětleny jejím zklamáním v manželství a jejím rozrušením. Správně usuzuje odvolací soud, že by po právní moci řečeného rozsudku mohl žalobce odůvodniti žalobu nyní podanou o rozluky jen skutečnostmi, které nastaly teprve po vydání rozvodového rozsudku a jež by buď samy, neb aspoň ve spojení s dřívějšími skutečnostmi byly způsobily prokázati vinu manželčinu na tom, že manželské společenství nebylo obnoveno. Odvolací soud takto věc posuzuje, dospěl i k správnému úsudku, že skutečnosti nově uváděné ani ve spojení se skutečnostmi uplatněnými v rozvodovém sporu nemohou býti rozlukovým důvodem podle § 13 písm. e) nebo h) rozl. zák., že nové nadávky a urážky pronesené žalovanou jsou zřejmě jen reakcí hlavně na žalobcův poměr s Annou Š., který přece jest hlavní překážkou obnovy manželského společenství stran. Žalobce neprávem vytýká, že odvolací soud zaměňuje pojem rozvodu a rozluky manželství. Z důvodů napadeného rozsudku jest zřejmé, že toho rozdílu odvolací soud plně dbá, ovšem právem pojal do svých úvah i situaci vytvořenou rozvodovým rozsudkem. Jeho důvody nejsou vyvráceny vývody dovolání, které jsou dílem i v rozporu se spisy.

Čís. 16203.

Bylo-li hospodářskému a výrobnímu společenstvu (družstevní mlékárně) povoleno správním úřadem užívání (provoz) mlékárny, jest žaloba souseda domáhajícího se zákazu zásahu do jeho vlastnictví hřmotem, posuzovati podle § 364 a), nikoli podle § 364 obč. zák.

Předpis § 364 a) není omezen na zařízení živnostenské, nýbrž vztahuje se i na podniky jiné.

(Rozh. ze dne 16. června 1937, R II 205/37.)

Žalobce, jenž jako vlastník st. p. č. kat. 566 s domkem č. p. 844, zapsaným ve vložce č. 1192 ka. území H., sousedí se st. p. č. kat. 56/2 s domem č. p. 745, zapsaným ve vložce č. 1102 kat. území H., kterážto nemovitost patří žalované Rolnické družstevní mlékárně, zaps. společenstvu s r. o. v H., se domáhá na žalovaném společenstvu, které v domě č. p. 745 v H. provozuje mlékárnu, aby bylo uznáno právem, že žalované družstvo zasahuje při provozu mlékárny do žalobcova vlastnictví k nemovitosti na st. p. 566 ve vložce č. 1192 kat. území H. kromobyčejným hřmotem, který jest způsobován strojním zařízením v mlékárně umístěným v takové míře, že jest znemožněno normální užívání žalobcovy nemovitosti potud, že se znemožňuje normální spaní v žalobcově domě, že jest povinno upustiti od zásahů tak, aby spánek v žalobcově domě do 6. hodiny ranní mohl býti nerušený. Proti žalobě namítlo žalované společenstvo, že zásahy do cizího vlastnictví, jsou-li vůbec způsobovány provozem v mlékárně žalovaného, jsou v nutné souvis-